

LM-EXTRA

TJEN (JAN. 1985) FOLKET

LEDER :

AKP(m-l)s fjerde landsmøte er avholdt. Landsmøtet konkluderte den diskusjonen som har gått i partiet i nesten to år og vedtok nytt prinsipp-program. Med dette programmet har vi fått en ny basis for å agitere for sosialisme i Norge blant arbeidsfolk. Landsmøtet behandla også vedtektene. Fra nå av skal det være minst 50 prosent kvinner i partiets ledende organer. Landsmøtet vedtok også at kvinnemishandling er uforenlig med partimedlemskap. I behandlingen av beretningen sto situasjonen i grunnorganisasjonene sentralt. Vedtaket om beretningen slo fast at det å løse problemene i grunnorganisasjonene må være en av hovedoppgavene til den nye ledelsen og resten av partiet i tida framover. Endelig valgte landsmøtet ny ledelse, en ledelse som består av 50 prosent kvinner og 50 prosent arbeidere.

Landsmøtet var prega av en kamerateatlig og demokratisk stil, og av ganske stor politisk enhet. Men det var ingen monolittisk enhet. Til prinsipp-programmet ble det reist et vell av endringsforslag, og det var kamp og avstemninger om hvert eneste punkt. På AKP(m-l)s landsmøte fantes det ikke «stemmekveg». I dette ekstrainummeret av TF prøver vi å gi et inn-

trykk av de politiske resultatene av landsmøtet og den politiske kampen som foregikk der. De viktigste vedtakene som ble gjort, er referert med stemmetall i prosent. Vi har også referert noen forslag som *ikke* ble vedtatt, for å gi et bedre inntrykk av den politiske kampen på møtet. Men det er umulig å yte den prosessen som foregikk på møtet full rettferdighet innfor rammene av TF-nr. Landsmøteprotokollen sjøl er tjukk som et leksikon.

Noen av de vedtakene som ble fatta, vil vi kanskje ikke få plass til i dette nummer av TF. De vil bli referert i seinere nr.

De politiske resultatene av landsmøtet legger et godt grunnlag for å gjøre AKP(m-l) til et større parti, og til et parti som betyr enda mer i klassekampen i Norge enn det gjør i dag. Ikke minst er det store muligheter til å vinne framgang blant kvinnene. men det er fortsatt mange skjær i sjøen. Den nye ledelsen ber om opp-backing og hjelp fra alle medlemmer i partiet til å styre klar av skjæra og stake ut en rød og kampfylt kurs for AKP(m-l) i åra som kommer!

SKAU

Landsmøtets dagsorden

1. Konstituering
2. Beretning
3. Prinsipp-programmet
4. Vedtektene
5. RVs framtid
6. Øvrige vedtak og resolusjoner
7. Valg av ny sentralkomité

Dagsorden ble godkjent enstemmig.

I. Konstituering

Følgende tillitsfolk ble valgt:

- Møteledelse
- Referenter
- Fullmaktskomité
- Redaksjonskomité
- Valgkomité
- Egen redaksjonskomité for vedtektene
- Desisjonskomité

Den forberedende fullmaktskomiteen la ved møtets start fram en innstilling, på

grunnlag av gjennomgang av fullmaktene til landsmøtedelegatene og innkallinga av landsmøtet. På grunnlag av dette ble landsmøtet lovlig satt.

Seinere på møtet ble dette stadfesta, gjennom vedtak av fullmaktskomiteens endelige innstilling.

Følgende gjester ble godkjent, med tale- og forslagsrett:

- Formannen i Rød Ungdom
- Forkvinna i Norges Kommunistiske Studentforbund (Begge disse to tilstede under hele møtet, unntatt valga.)
- Kjersti Børud (til stede under behandlingen av prinsipp-programmet)

I tillegg var formannen i RV invitert til punktet om RVs framtid, men hadde ikke anledning til å møte.

II. Beretninga

På landsmøtet ble det holdt et beretningsforedrag. Den viktigste delen av dette trykkes her. Etter diskusjon av beretninga og beretningsforedraget, fatta landsmøtet et vedtak om beretninga, som også trykkes her.

Foran beretningsdiskusjonen la også SK fram en melding om saker som av sikkerhetsmessige grunner ikke kunne trykkes i beretninga. Dessuten ble det lagt fram en organisasjonsrapport og en rapport om partiøkonomien, inkludert regnskap.

Hovedtrekka fra organisasjonsrapporten og den økonomiske rapporten legges også fram her.

Utdrag fra beretningsforedrag

Den beretninga som SK sendte ut til diskusjon i partiet, ble skrevet ferdig til jul i 1983. Det er altså ett år av landsmøteperioden som ikke dekkes av den utsendte beretninga. Beretninga har vært diskutert i lag og på distriktskonferanser, og det er fatta vedtak om den. Ingen distriktskonferanser har gått inn for å forkaste beretninga som helhet. Finnmark stemte ikke over helheten, pga. dårlige for-

beredelser. Av vedtaka fra Hordaland og Sogn og Fjordane går det fram at de ikke eksplisitt har stemt over helheten. De øvrige har altså godkjent beretninga som helhet.

Det beretningsforedraget som legges fram her, har to siktemål: Det skal for det første berette om saker som ikke kom med i den utsendte beretninga, fordi det hendte etter jul 1983. For det andre skal det ta opp noen av de viktigste motsigelsene som er oppstått i diskusjonen av den utsendte beretninga. Landsmøtets oppgave blir så å fatte et vedtak som tar stilling til *helheten* i beretninga, med eventuelle merknader. Dette vedtaksforslaget må utformes på bakgrunn av diskusjonen her.

Splittelsen i Oslo-partiet

I januar 1984 gikk noen og tjue medlemmer av Oslo-partiet samla ut av partiet. Utmarsjen ble offentliggjort gjennom en helsides utmeldeserklæring i Klassekampen. Flere av de sentrale medlemmene i gruppa var medlemmer av Oslo DS. Den politiske kampen i Oslo DS hadde utvikla seg gjennom flere år.

Politisk var gruppa utmeldte sammensatt. Det fantes forskjeller i politiske standpunkter og holdning til partiet. Enkelte av de som har gått ut kunne kanskje vært vunnet for å fortsette i partiet. Men selve splittelsen var uunngåelig, og kunne

ikke vært unngått gjennom f.eks. en annen handtering av debatten om prinsipp-programmet. Sentrale medlemmer av gruppa mente at partiet og ledelsen var blitt revisjonistisk, og dette var også hovedgrunnlaget for utmarsjen. De utmeldte har fått alle muligheter til å slåss for sitt syn i partiet. De fikk tilbud om å delta i prinsipp-programkomiteen, noe de avslo. De gikk også mot å stille endringsforslag. At de meldte seg ut før debatten om prinsipp-programmet var ført til ende, ja, før den for alvor hadde begynt i grunnorganisasjonene, viser at de ikke tillat den demokratiske prosessen i partiet og de vanlige partimedlemmenes innsats noen som helst betydning. Dette gjenspeiler at de henger igjen i et syn på partiet der ledelsens oppgave er å tenke, medlemmenes er å løpe.

De politiske hovedstandpunktene til de utmeldte kan oppsummeres i to hovedpunkter:

— Partiets strategi er folkekrig, og den sentrale oppgava til partiet er å forberede partiet og massene på krig. Krig mellom supermaktene er ikke bare svært sannsynlig, men uunngåelig. Det eneste som kan hindre en slik krig, er sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene. Av dette trakk de visse konklusjoner for partiets arbeid: En svært stor del av medlemsmassen må være hemmelig. For å få opp-prioritert det krigsforberedende arbeidet må en om nødvendig trappe ned på andre felter, som faglig arbeid, parlamentarisk arbeid og arbeid med Klassekampen.

Gruppa har dermed et feilaktig syn på den strategiske perioden vi er inne i. Vi er nå i en strategisk periode der vi forbereder den sosialistiske revolusjonen. Hovedmotsigelsen i det norske samfunnet går mellom proletariat og borgerskap, ikke mellom en okkupant og den norske nasjonen, og partiets politikk og planer må ta utgangspunkt i dette. Det er sannsynlig at denne perioden vil bli avbrutt av en ny strategisk periode med okkupasjon og krig, og dette må partiet ta hensyn til i arbeidet sitt. Men det ville være helt feil å overordne det krigsforberedende arbeidet alle andre oppgaver. Dette ville føre til fullstendig politisk isolasjon, og til at partiet ikke kunne spille rollen som for-

tropp for arbeiderklassens klassekamp mot borgerskapet. Å følge de utmeldtes politiske linje ville være å arbeide stikk i strid med prinsippene for masselinja.

Gruppa har også et feilaktig syn på den taktiske situasjonen partiet befinner seg i. De forstår ikke at vi må utnytte til fulle de mulighetene vi har til å drive legalt politisk arbeid, i form av åpen deltaking i masseorganisasjoner, politisk propaganda og agitasjon, og deltaking i parlamentariske organer. Å ikke utnytte disse legale mulighetene så lenge vi kan, svekker partiet både i den daglige klassekampen, i kampen for revolusjonen, og det svekker partiets mulighet til å vinne oppslutning og tillit som er nødvendig for å kunne gå i spissen for en motstandskamp mot en eventuell okkupant. Dette betyr *ikke* at ikke vi som et revolusjonært parti må drive illegalt arbeid, og har behov for å styre dette.

Gruppa undervurderer betydninga av den *politiske* kampen som må føres under kapitalismen for å forberede revolusjonen. Deres syn har dermed fellestrekk med økonomismen.

Standpunktet at «bare sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene kan forhindre verdenskrigen mellom Sovjet og USA» er ikke marxistisk, men deterministisk.

Det andre politiske hovedstandpunktet til de utmeldte er at førsteutkastet til prinsipp-program er revisjonistisk. Det de oppfatter som revisjonistisk, er særlig forslaga om omfattende demokratiske rettigheter for arbeiderklassen og det arbeidende folket, retten til å organisere partier og velge en statsledelse gjennom frie, hemmelige valg, og forslaget om at partiet ikke skal ha noen formell særstilling i den sosialistiske staten. Disse forslaga er av sentrale medlemmer av den utgatte gruppa blitt karakterisert som uttrykk for «et reint parlamentarisk syn».

Gruppa sier dermed indirekte at feilen med parlamentarismen er at den er *for* demokratisk. Dette er det stikk motsatte av Lenins kritikk av parlamentarismen, som går ut på at parlamentarismen er et skinnendemokrati, der det virkelige innholdet er borgerskapets klasseherredømme.

I utmeldingserklæringa rettet gruppa også annen kritikk mot partiet. Bl.a. hevdde de at vedtaket om å prioritere stortingsvalgkampen 1985 viste at partiet er blitt et «reint parlamentarisk parti», de hevdde at Klassekampen ikke var ei avis for arbeiderklassen, og de retta kritikk mot tilstanden i grunnorganisasjonene.

De politiske standpunktene til de utmeldte har røtter i historia til partiet. De representerer ei strømning som ikke først og fremst har oppstått under innflytelse av politiske stemninger utafor partiet. Det er heller slik at denne strømninga bærer videre negative trekk ved partiet slik det var særlig i perioden 1975—1977, negative trekk som flertallet nå har beveget seg bort fra og tatt oppgjør med:

— I programspørsmål uttrykker denne strømninga uvilje mot å ta oppgjør med anti-demokratiske trekk i den internasjonale kommunistiske bevegelsen opp til i dag.

— Den uttrykker ei dogmatisk holdning til marxistisk teori som fantes i partiet. Dette kommer også fram i standpunktet om at alt som står i militærprogrammet må stå uendra.

— Synet på motsigelser i partiet, partikamp og intern stil viser at de henger igjen i forestillinga om «monolitisk enhet», der motsigelser ses på som en trussel og som uttrykk for revisjonistiske komploter.

Tendenser av denne typen finnes også i partiet fortsatt. Men det er viktig å skille mellom kamerater som deler noen av de utmeldtes standpunkter, og folk som har erklært at partiet er revisjonistisk og vil bekjempe det. En del av de utmeldte er nå aktive partifjender. Et klart eksempel på det er at noen av dem har trua med å «gå til politiet med alt vi veit», slik det blir referert i TF for august. Folk av denne siste typen må vi ikke ha noen illusjoner om. Sannsynligvis kan vi også vente oss et nytt utmeldingsoppbrot og oppretting av ei «partibyggende gruppe» etter landsmøtet.

Det er viktig å oppsummere at «ultra»-venstre ikke er noe som har falt ned fra himmelen, men at strømninga har røtter i partiets egen historie. Ei slik oppsummering åpner for nødvendig sjølkritisk refleksjon. Men en del medlemmer

har trukket den konklusjonen at vi må gjøre ei total omvurdering av partikampen i 1980. De hevder at det aldri har eksistert noen alvorlig høyrefare, at det som ble kalt «høyre» i 1980 er gangbar politisk mynt nå.

Dette er ikke riktig. Krisa i vårt parti hadde sine særegne og indre årsaker, men den var også en del av ei internasjonal krise som førte til at praktisk talt hele den nye ml-bevegelsen i Vesten gikk i oppløsning. Det samme ville høyst sannsynlig skjedd med AKP(m-l) dersom ikke den daværende partiledelsen hadde tatt opp kampen mot høyre. I 1980 ble bl.a. følgende standpunkter og forslag fremma i partiet: Ulike forslag om å utvanne den leninistiske partimodellen, fjerne fraksjonsparagrafen. Det utvikla seg også en liberalistisk holdning til vedtektsbrudd, i «demokratiet» navn. Standpunktet at det kommunistiske partiet var en fare for sosialismen, at *partiet* var årsaken til kontrarevolusjon ble fremma. Det ble også hevdde at årsaken til kontrarevolusjon lå i den leninistiske partimodellen. Noen ville at borgerskapet og kontrarevolusjonen skulle ha «full frihet» til å jobbe for å gjenopprette kapitalismen. I Oslo var det ei politisk kampanje for å nedlegge Klassekampen som dagsavis og i stedet bruke kreftene på lokale, økonomiske kamper. Dette forslaget hadde en periode flertall i Oslo DS. Ei slik linje ville ført til et voldsomt tilbakeslag i politisk innflytelse for partiet. Vi ville mista ei sentral, samlende oppgave og en organisator som bidrar til å holde partiet sammen, og det ville ført til en dreining vekk fra allsidig politisk propaganda og over til bare økonomisk dagskamp, en dreining i retning reformisme. Med utgangspunkt i et medlem av SK ble det også ført fraksjonelle kamper mot SK.

Krisa i 1980 var den mest alvorlige situasjonen partiet noen gang har vært i. Det er fullstendig feil å «omvurdere» denne kampen og si at kampen mot høyre var unødvendig.

Men vi må også holde fast ved beretningas oppsummering av mye av den kritikken grunnplanet kom med mot ledelsens måte å lede på, som riktig. Som beretninga formulerte det: «Landsmøtet i 1980 klarte å holde to tanker i hodet på en gang».

Samtidig er det et element av sannhet i den kritikken som er kommet. I arven fra den kommunistiske tradisjonen vi er en del av, finnes det en dårlig tendens som går ut på å se demokratiske rettigheter for arbeiderklassen og det arbeidende folket (frie, hemmelige valg, rett til å organisere partier o.l.) som er trussel mot sosialismen. Denne tendensen har også AKP(m-l) vært prega av, og «ultra»-venstre holder fast ved den fortsatt. Den fløyen som seira i partikampen i 1980 var heller ikke fri for slik innflytelse. I flertallet på landsmøtet var det både kamerater som var *for* formell særstilling for partiet, og folk som var mot. Det forekom også at kamerater som var mot formelle særretter for partiet ble slått i hartkorn med de som mente at partiet var årsaken til kontrarevolusjon, og de som var mot proletariats diktatur. Først i innneværende periode er det tatt et oppgjør med denne dårlige sida i arven fra den kommunistiske tradisjonen. Dette innebærer at en rekke kamerater har et annet syn nå enn de hadde i 1980 på demokratiske rettigheter under sosialismen og formelle særrettigheter for partiet.

Grunnorganisasjonenes rolle

I beretninga pekte SK på tilstanden i grunnorganisasjonene som et hovedproblem i partiet nå. Dette fikk en voldsom respons i laga. Det har utvikla seg en diskusjon både i lag, distriktsstyrer og på distriktskonferanser som dels har skjerpa SKs analyse, dels brakt fram nye sider av problemene, dels begynt å antyde løsninger. Kanskje er det feil å si at det er «situasjonen i grunnorganisasjonene» som er problemet, en bør heller si at det er i grunnorganisasjonene partiets problemer kommer sterkest til uttrykk for tida. Situasjonen i grunnorganisasjonene kan ikke endres isolert. Ifølge den leninistiske modellen som partiet vårt bygger på, skal partiet være en organisert enhet som driver allsidig klassekamp, både økonomisk, politisk og teoretisk. Dette kan ikke løses ved at alle grunnorganisasjoner gjør alt. Ei slik linje ville gjøre det umulig for grunnorganisasjonene å legge opp arbeidet sitt i tråd med de lokale forholda,

utnytte de sterke sidene sine og ta hensyn til at de har begrensa krefter. Men grunnorganisasjonene kan heller ikke fungere som reint lokale, sjøltilstrekkelige enheter. Det ville være å bygge ned partiet som en organisert enhet, med ei felles politisk linje, med sentral propaganda og agitasjon og allsidige kampformer. Det ville åpne for sneverhet og økonomisme. Vi må løse problemet med å knytte grunnorganisasjonenes arbeid sammen med partiets helhetlige politiske, strategiske og taktiske linje, på en slik måte at grunnorganisasjonenes arbeid på den ene sida blir en motor i å *utvikle* denne linja, og partiets politikk og planer på den andre sida blir et godt redskap til å få framgang i massekamp og politisk arbeid lokalt.

I diskusjonen til nå har nettopp lagas funksjon som ledelse for klassekampen blitt understreka. «Laget må først og fremst være et taktisk og politisk senter,» heter det i et vedtak fra distriktsmøtet i Møre og Romsdal, som vedtok retningslinjer for arbeidet i grunnorganisasjonene. «En hovedmålsetting for arbeidet framover må være å utvikle grunnorganisasjonene til politisk-taktiske ledelser for klassekampen på sitt sted. Planer og ledesemetoder på alle nivåer må rettes mye mer enn før på å gjøre grunnorganisasjonene i stand til å utvikle seg til slike ledelser,» sies det i vedtaket om beretninga fra distriktskonferansen i Sogn og Fjordane. Dette er SK enig i. Neste landsmøteperiode må ha som ei sentral målsetting å løse problemene i grunnorganisasjonene. Dette arbeidet må starte straks, og både SK og DS'er må sette inn mye krefter på å undersøke problemene i laga. Som ett tiltak går vi inn for at det nye SK reiser rundt i landet i januar, for å undersøke og diskutere problemene i grunnorganisasjonene, og hvordan planen for 1985 må tilpasses for å styrke grunnorganisasjonene. Men arbeidet med å styrke grunnorganisasjonene kan ikke skje isolert fra deltaking i klassekampen. Målsettinga med å løse problemene i laga må derfor gå hånd i hånd med målsettinga om å utvikle ei analyse av den norske kapitalismen og de endringene som skjer med den, både når det gjelder økonomi, klassestruktur og politikk. Ei slik analyse er nødvendig for å kunne stille

riktige paroler for handling og mobilisere folk til å slåss. Det nye SK må derfor bruke reiserunden også til å starte denne helt nødvendige diskusjonen, slik at den kan føres videre i distrikter og lag, og danne grunnlag for langsiktig planlegging.

SK og DS'er må jobbe mye med problemene i laga. Samtidig må grunnorganisasjonene sjøl ta opp kampen, ikke sitte og vente på at løsninga skal komme ovenfra. Dersom laga gjør det, kan vi være sikre på at det ikke *kommer* noen løsning. For SK og DS er avhengig av å kunne sammenfatte det som skjer i grunnorganisasjonene for å komme fram til ei riktig linje for hvordan problemene skal løses. Ei slik linje må være bygd på erfaringer, både gode og dårlige.

I diskusjonene til nå er det pekt på flere «dimensjoner» ved problemene i laga.

— For det første: Demokrati. Grunnorganisasjonene står for lite sentralt i den politiske prosessen i partiet. De spennende og viktige diskusjonene, som i virkeligheten bidrar til å utvikle partiets politikk, foregår ofte andre steder. Utforming av linjer, taktikk, viktige avgjørelser tas gjerne i utvalg og fraksjoner. Dette betyr at mange medlemmer fratas innflytelse over partiets politikk. Å løse dette problemet kan ikke gjøres ved å kjøre «alle» diskusjoner gjennom grunnorganisasjonene. Dette ville kvæle andre viktige sider ved grunnorganisasjonenes liv og føre til en sterk sentraldirigering av lagas planer. Det er heller snakk om at SK må bli bedre til å *lede* partidiskusjonene, plukke ut de «kritisk viktige» diskusjonene som virkelig utvikler partiets politikk og ikke bare er formelle pliktløp, og kjøre dem i alle grunnorganisasjoner, med etterfølgende oppsummering. Partidiskusjonene må også legges til rette med en type problemstillinger og materiale som gjør at alle kan delta.

Skal vi få dette til, forutsetter det ei styrking både av sentralismen og demokratiet i partiet. Et UDS i Oslo peker på følgende i sin behandling av problemene i grunnorganisasjonene: «Lenin pekte på at det som sto i motsetning til demokrati ikke er sentralismen, men byråkrati. Og det som står i motsetning til sentralisme, er i og for seg ikke demokrati, men autonomi. Dette betyr at uten kamp for de-

mokrati vil sentralismen spontant utvikle seg til byråkrati. Uten kamp for sentralisme vil demokratiet utvikle seg til autonomi og individualisme.» A plassere grunnorganisasjonene mer sentralt i den politiske prosessen i partiet, betyr å slåss både mot byråkrati og autonomi og individualisme.

— For det andre: Massearbeidet. Uten at det drives et omfattende massearbeid i grunnorganisasjonene, kan ikke partiet som helhet utvikle ei riktig politisk linje. Vi får ikke prøvet teorien vår i praksis, og vi blir ikke i stand til å «foredle» massenes ideer, behov og erfaringer til teori og handlingsparoler. Eller for å si det samme UDS i Oslo som jeg refererte fra i sta: «Uten ei masselinje blir laget sittende og utveksle meninger med seg sjøl, helt for seg sjøl, og bytter papir med andre deler av partiet, som også sitter og pusler for seg sjøl på sin kant. Resultat: ingenting kan holde på å gå av seg sjøl uten tilførsel av energi, hele drivverket stanser. Uten en politikk som skal omsettes blant massene ramler hele grunnlaget for en organisert revolusjonær bevegelse, uten masselinja er den demokratiske sentralismen uten berettigelse.» Og UDS'et peker videre på grunnorganisasjonenes spesielle rolle i denne forbindelsen:

«Grunnorganisasjonen er godt rusta til å ta ledelsen i dagskampen på sitt område, den kjenner de lokale forholda på arbeidsplassen, har kunnskap om de massene det handler om, kjenner de levende menneskene. På dette området er grunnorganisasjonen *unik*, den sitter inne med den viktigste kunnskapen om massenes liv.» Og til sist sier de noe som jeg tror er svært viktig, og som vi må prøve å arbeide i tråd med i tida som kommer:

«Vi får ikke bukt med problemene i partiorganisasjonen før vi skjønner og tar konsekvensen av at *det mest virksomme elementet* i organisasjonen ligger utafor organisasjonen, i forholdet mellom partiet og massene, og ikke i forholdet mellom ledende organer og grunnorganisasjoner i partiet. I dette forholdet — mellom den organiserte kommunistiske fortroppen og massene, gjennom deltakelsen i klassekampen, i dette forholdet er det at det virkelig slår gnister, det er her den virkelige energiutvekslinga fore-

går. Partikamp innad er vel og bra, men det tar på kreftene. Sjansen til fornying og utvikling ligger i massearbeidet.»

Skal vi oppfylle ei slik programerklæring, vil grunnorganisasjonenes rolle i partiet nødvendigvis måtte styrke seg.

— For det tredje, planarbeidet. En langsiktig, strategisk plan for partiet som sier hvilke politiske hovedmålsettinger vi skal nå innafør en bestemt fase, vil gjøre det lettere for laga å utvikle seg til sjølstendige politisk-taktiske ledelser for sitt område. Tidligere har vi stilt problemet slik: De sentrale planene er for stramme. Det har sikkert ofte vært tilfelle, men det er ingen løsning bare å barbere de sentrale planene. Erfaringa viser at større «spillerom» for laga i mange tilfeller fylles med ikke-aktivitet, i stedet for lokale initiativ har vi fått handlingslammelse. Mye av årsaken til dette ligger i mangelen på en strategisk, helhetlig plan for hele partiet, som laga kan se sin egen funksjon innafør, og utforme egne planer for å fylle. Mange har udnerstreket behovet for en slik plan. I vedtaket om grunnorganisasjonene fra distriktsmøtet i Møre og Romsdal heter det:

«Laga må prøve å legge en strategisk og taktisk plan for arbeidet sitt. Der må inngå for eksempel:

- planer for fostring av kameratene
- planer for utbygging av partiet
- planer for kampen mot sosialdemokratiet på lagets område
- planer for å få reist ulike massekamper/aksjoner.»

Og for igjen å sitere UDS'et fra Oslo:

«Vitsen med å prioritere, har jeg hørt, skal være å velge hva som *ikke* skal gøres. Det er alltid lettest når man veit hva

man vil. Derfor mener jeg at grunnen til at det ofte er vanskelig å forholde seg til både lokale behov og sentrale planer på en gang, er at det i virkeligheten ikke finnes sjølstendige, lokale planer. Derfor kaller jeg dette en skinnmotsigelse. Jeg trur det er nødvendig å gjøre lokalt det samme som SK har begynt å gjøre sentralt, og som DS har begynt med på sitt nivå, nemlig å diskutere strategien, og streke opp taktikken. Til dette trengs analyser av omlandet når det gjelder klassegrunnlag, hvor er massene i forhold til partiet, hvilke politiske kampavsnitt er de viktigste nå, hvor kan fiende rammes osv. Partiet er organisert for å lede klassekampen «sånn at massene ved egen erfaring kan overbevise seg» om at politikken er riktig. Uten perspektiver og mål forsvinner meninga med hele greia for den enkelte klassekjemperen, forsvinner innholdet i å være den bevisste fortroppen.»

I diskusjonen til nå har nettopp demokrati, masselinje, behovet for strategisk plan utkrystallisert seg som de tre viktigste forhold når det gjelder problemene i partiets grunnorganisasjoner. Dette betyr ikke at det ikke finnes andre sider ved problemet. Flere peker f.eks. på at det er en sammenheng mellom problemene i grunnorganisasjonene og partiets innretting på arbeiderklassen. I vedtaket fra en av distriktskonferansene i Oslo heter det: «Det er grunnorganisasjonene som er vår viktigste organiserte kontakt med massene. Skal grunnorganisasjonene kunne ivareta disse oppgavene, må de styrkes. Særlig må det legges vekt på at arbeidsstilen i grunnorganisasjonene er slik at den ivaretar vanlige arbeidsfolks interesser. Slik arbeidsstilen i grunn-

organisasjonene er nå , favoriserer den medlemmer med intellektuell bakgrunn.» Dette er viktig. Hvis diskusjonene i laga blir høytravende og teoretiske i *dårlig* forstand, slik at medlemmer fra arbeiderklassen ikke kan få tatt opp sine erfaringer og virkelige politiske problemer, vil laga heller ikke bli i stand til å sammenfatte disse erfaringene og utforme linjer som treffer arbeidsfolk hjemme.

Et annet problem er liberalisme, passivitet og organisatorisk utglidning i laga. Kampen mot dette må føres i tilknytning til arbeidet med å utvikle grunnorganisasjonene til lokale, kommunistiske kampeenheter som driver massearbeid og utvikler langsiktige planer for sitt eget område. For, som det sies i vedtaket fra distriktsmøtet i Møre og Romsdal: «Partimedlemmene er frivillig med i partiet, og det blir stilt krav til dem. Frivilligheten forutsetter også at medlemmene får noe igjen. Dette kan ikke være annet enn allsidig og interessant politisk opplæring, muligheter til å være med på å utvikle en politikk for — og til å slåss for — sosialisme og revolusjon, og massenes daglige interesser. Bare laget kan ta vare på det store flertallet av medlemmenes interesser.» Dette betyr ikke at vi skal godta at medlemmer setter seg i sofaen og sier: «Partiet har ikke gitt meg noe, derfor gidder jeg ikke å gjøre en innsats.» Men det betyr at medlemmene må se at disiplinen er nødvendig for å nå de måla vi har satt oss. UDS'et i Oslo siterer Lenin i denne forbindelsen, og sier: «Hvis Lenin har rett, er disiplin avhengig av tre faktorer: Den enkelte kommunistens politiske bevissthet, masselinja og en korrekt, framtidsretta politikk. Lenin fortsetter: «Uten disse forutsetninger blir forsøk på å skape disiplin bare tomme fraser og skaperi, på den andre sida kan disse forutsetningene ikke oppstå med en gang, de utarbeides bare gjennom langvarig arbeid og hard erfaring.»

Andre problemer er kaderfostring, manglende rekruttering som gjør at de samme folka sitter og stirrer på hverandre år etter år uten noe nye, friske pust, det at mange lag spriker og ikke klarer å få til en felles, ekstern praksis, at mange, ofte de mest ledende, har hovedoppgaver utafor laga, at vi foreløpig mangler ei sys-

tematisk skoling av alle medlemmer, at lagsstyrene ofte er sammensatt av dem som ble til overs når alle andre hadde tatt sitt. Alle disse problemene må vi studere og gjøre noe med. Hovedlinja må likevel være å gripe fatt i det vi har kalt «de tre viktigste forholda», det er en konklusjon vi kan trekke av diskusjonen hittil.

Vi sitter ikke nå med noen fasiløsning på hvordan problemene i grunnorganisasjonene skal løses. Noen slik fasiløsning finnes ikke. Den diskusjonen vi har nå, dreier seg bl.a. om hvordan den leninistiske partimodellen skal utvikles for *våre* forhold. Men siden diskusjonen starta, er vi kommet et stykke videre. Vi har fått utkrystallisert de vesentligste problemstillingene. Det har begynt å komme analyser og forslag til løsninger lokalt fra, som bør spres i hele partiet. Flere bør komme. Og SK har begynt å ta tiltak for å jobbe med problemene. Det viktigste er kanskje det arbeidet som er satt i gang med å utvikle en strategisk plan for partiet. Arbeidet med dette må fortsette i tida framover, på alle nivåer. Et annet viktig tiltak er utarbeiding av et opplegg for lagslederskoling, som bl.a. er innretta på massekamp og kaderfostring. Dette opplegget er prøvd ut på utvalgte lagsledere, og vil foreligge ferdig over nyttår. Et av de første tiltaka partiskolen må sette i verk, er å sikre skoling av lagsledelsene.

Situasjonen i grunnorganisasjonene er alvorlig. Det er likevel ikke riktig å si at det er krise, men situasjonen er labil. I prosessen med å løse disse problemene trengs det aktiv deltaking fra alle medlemmer.

Vedtak om beretninga:

1. Landsmøtet godkjenner SKs beretning med tillegg av det beretningsforedraget som ble lagt fram for landsmøtet Enstemmig vedtatt.
2. Beretninga har idealistiske trekk, tendens til å si at på mange felter skulle partiet gjort mer (int. politikk, anti-imp., ungdom osv.). Så hardt som partiet jobber, virker dette demoraliserende fordi det ikke blir stilt opp mot den prioritering som er gjort, og som da ville bli skadelidende.
35 prosent mot, 8 prosent avholdende
3. Det er i grunnorganisasjonene partiets viktigste problemer kommer til uttrykk nå. Beretninga satte søkelyset på lagas situasjon. Det utløste en omfattende diskusjon i laga og på distriktsnivå. Denne diskusjonen har brakt analysa framover, særlig på spørsmålet om forholdet mellom grunnorganisasjonene og ledende organer, og forholdet mellom grunnorganisasjonene og massene. Beretningsforedraget på landsmøtet markerer denne utviklinga. Men partiet har fortsatt ikke ei uttømmende analyse av problemene i grunnorganisasjonene, og hvordan de skal løses. Arbeidet med grunnorganisasjonene må bli ei hovedoppgave for det nye SK. Det må raskt tas initiativ til undersøkelser, diskusjoner og igangsetting av en annen praksis.
6 prosent mot, 2 prosent avholdende
4. Beretninga slår fast at krisa i partiet er over. Med dette menes at det ikke lenger er akutt fare for at partiet skal lide samme skjebne som de fleste ml-partier i Vest-Europa, og gå i oppløsning. Landsmøtet støtter denne vurderinga. Dette betyr *ikke* at det ikke finnes alvorlige problemer i partiet. Partiets viktigste problem nå kommer til uttrykk i grunnorganisasjonene. Problemene på dette området gjør at situasjonen i partiet er labil.
8 prosent mot, 2 prosent avholdende
5. Beretningas behandling av «ultra-venstre»-Tendensen i partiet er skrevet før utmeldingene i Oslo, og er derfor forelda og ufullstendig. Landsmøtet støtter i hovedtrekk den vurderinga som gis i beretningsforedraget av

de politiske linjene de utmeldte sto for. Landsmøtet vil understreke at det var de utmeldte *sjøl* som gjorde motsigelsen antagonistisk ved å nekte å gå inni en reell diskusjon om prinsipp-programmet, melde seg ut før debatten var avklara og erklære offentlig at partiet var blitt revisjonistisk.

Flere av de linjene de utmeldte sto for, har røtter i partiets historie. Det er derfor naturlig at det fortsatt eksisterer motsigelser i partiet om enkelte av standpunktene til de utmeldte. Disse motsigelsene må løses gjennom kameratslige diskusjoner.

Det er *ikke* uttrykk for «ultra-venstre» å kritisere sikkerhetsarbeidet og det krigsforberedende arbeidet til partiet. Tvert imot. Det må slås fast at feila i sikkerhetsarbeidet og det krigsforberedende arbeidet er svært alvorlige. Å styrke arbeidet på disse områdene må være ei sentral oppgave i kommende landsmøteperiode. Men de politiske linjene de utmeldte sto for, er et fullstendig feilaktig svar på slike problemer. Disse linjene ville gjøre det vanskeligere, ikke lettere, å bekjempe høyrefeil i partiets sikkerhetsarbeid og krigsforberedende arbeid.

8 prosent mot

6. Landsmøtet støtter i hovedsak den vurderinga som gjøres i beretninga og beretningsforedraget av partikampen i 1980.

6 prosent mot, 2 prosent avh.

7. Landsmøtet vil peke på at beretninga har svakheter på følgende områder:

A. Avsnittet om partiet og arbeiderklassen er for ensidig innretta på å vurdere den faglige politikken. En allsidig vurdering av partiets innretting på arbeiderklassen forutsetter at vi i tillegg ser på en rekke andre områder:

— Vi må vurdere om vi har reist kampen på andre områder som har betydning for arbeiderklassens levekår, f.eks. boligpolitikk, utdanning, kultur m.v.

— Vi må vurdere i hvilken grad vi har klart å utvikle alliansen mellom arbeiderklassen og andre grupper og folk, inkludert den internasjonale solidariteten.

— Vi må ikke minst vurdere hvordan partiet innrettes på arbeiderklassen i måten det fungerer på innad, arbeidsstil, studiestil osv.

— En annen svakhet er at avsnittet ikke gjenspeiler det faktum at kvinnene utgjør omlag halve arbeiderklassen. B Beretningas behandling av kvinnespørsmålet står ikke i forhold til den betydninga dette kampområdet har. Dette gjelder både kapitlet om kvinnekampen og helheten i beretninga. Beretninga er ikke gjennomsyret av at kvinnene er halve menneskeheten — i verden, i arbeiderklassen, i ungdommen og i partiet.

På kvinnepolitikken område har det skjedd et viktig gjennombrudd i partiets arbeid. Det gjelder teoretisk arbeid, arbeidet med å ta opp kvinnes stilling i partiet, 6-timersdagen, pornokampen osv. Det sentrale kvinneutvalget og andre kvinner rundt i partiet har hovedæren for denne utviklinga. Dette gjennombruddet gjenspeiles ikke i beretninga sitt kapittel om kvinnekampen. Kvinnekampens betydning og kvinnes sterke stilling i arbeiderklassen gjennomsyres ikke beretninga. Dermed blir beretninga med på å usynliggjøre kvinnene.

C Avsnittet om a forberede partiet og massene på krig peker ikke på det som *nå* er hovedproblemet på dette feltet: Tendensen til spontan nedprioritering av det krigsforberedende arbeidet.

D Beretninga behandler innvandrer-spørsmålet for ensidig og dårlig, spesielt i forhold til at den åpne rasismen i Norge skjerper seg kraftig, noe partiet ikke er politisk forberedt på.

E Punktet om Klassekampen gir uttrykk for manglende forståelse av Klassekampens betydning for vårt arbeid. Punktet er ikke skarpt nok når den manglende prioritering av KK-arbeidet skal oppsummeres. KK-arbeidet må være en av partiets 2—3 viktigste, faste, kollektive oppgaver. Jevnlig propagandaarbeid hvor Klassekampen er det viktigste, er en forutsetning for at partiavdelingene skal fungere som kommunistiske enheter.

KK-arbeidet har vært sterkt undervurdert i partiet som helhet, fra SK og ned til avdelingsnivå. I den grad det har vært drevet KK-arbeid, har ansvaret vært delegert bort til enkeltpersoner og KK-utvalg.

Pkt 7 som helhet enstemmig vedtatt, 2 prosent avholdende

Noen forslag som ikke ble vedtatt:

Følgende forslag ble foreslått lagt til grunn for vedtak i stedet for pkt. 5 ovenfor (om «ultra-venstre»):

Landsmøtet sier seg uenig i vedtaket av beretningas 2 siste sider, som inneholder karakteriseringen av en påstått ultra-venstre-tendens i partiet.

Denne delen av beretninga er et debattinnlegg i en partidebatt som neppe tar slutt med dette landsmøtet. Den verken kan eller bør stoppes med at landsmøtet i partiet vedtar en beretning som stempler den nåværende venstre-opposisjonen innenfor partiet som ultra-venstre. Det man oppnår er å styrke motsetningene innenfor partiet, med en likvidatorisk linje som stempler denne opposisjonen som en

politisk tendens i antagonistisk forhold til partilinjene. Verken revisjonistiske linjer eller ultra-venstre-linjer er forenlige med enhet på et marxist-leninistisk grunnlag.

Argumentene som føres fram i beretninga er utilstrekkelige og overdrevne. Ifølge beretninga har ultra-venstre sin kjerne hovedsaklig innenfor krig/fred-arbeidet, og dette gir seg utslag i en feilaktig prioritering av dette området i forhold til den sosialistiske revolusjonen. Beretninga gir 3 konkrete eksempler på dette:

1. At kamerater som står for dette synet mener at folkekrigen, ikke den sosialistiske revolusjonen, er partiets strategiske oppgave.

Dette synspunktet er utledet av formuleringer i en innledning holdt i et underdistribuert og i formannskonferanser i Oslo.

Kamerater involvert i dette *har tatt sjølkritikk* på formuleringer der det kan oppfattes slik at det krigsforberedende arbeidet er partiets hovedoppgave i dag. Slike synspunkter er ellers ikke kommet fram i partidebatten.

2. At noen kamerater ser på den 3. verdenskrig mellom Sovjet og USA som uunngåelig.

Slik er det ikke. Det er noen kamerater som forsvarer militærprogrammets formuleringer om at bare revolusjon i en eller begge supermakter kan hindre denne krigen. Vi kan sjølsagt diskutere om slike formuleringer er stivbeinte, riktige eller gale. Men forsvaret av vedtatte programmer gir ikke grunnlag for merkelappen ultra-venstre.

Politisk sett var gruppa utmeldte sammensatt. Det fantes forskjeller i politiske standpunkter og holdning til partiet. enkelte av de som har gått ut kunne kanskje vært vunnet for å fortsette i partiet.

Både på krig/fred, på sosialismen og på kvinneområdet står det kamp mellom høyre og venstre-meninger i partiet. Motsetningene mellom forskjellige syn er med på å utvikle politikken og teorien. Selv om denne debatten kan ha vært krass i Oslo-partiet, bør ikke partiets landsmøte trekke forhastede slutninger, og godkjenne formuleringene i beretninga som karakteriserer venstre-sida i en landsomfattende partidebatt som ultra-venstre og dermed fiendtlig.

Falt mot 17 prosent, ingen avh.

(Deler av forslaget er ikke trykt av sikkerhetsmessige grunner.)

Følgende forslag ble foreslått lagt til grunn for vedtak i stedet for pkt. 6 i vedtaket ovenfor (om vurderinga av partikammen i 1980):

SK hadde i kampen mot høyreavviket før landsmøtet 1980 et lite nyansert syn på hvordan avviket sto i de enkelte partidistriktene. Reaksjonen på den tilspissa situasjonen i Oslo fikk i altfor stor grad lov til å farge håndteringa av denne saka også i distrikter der avviket var av langt mindre betydning. dette førte til at endel kritikk av partiet og SK ble slått unødvendig hardt ned på, og en del diskusjon ble holdt under lokk. Dette forsterka passiviteten, misnøyen og anklagene mot

SK som udemokratisk ledelse. At dette skjedde var i seg sjøl uheldig, og har sjølsagt ikke vært til fordel for arbeidet i distriktene seinere. Denne framgangsmåten styrka oppslutningen om de som ønska et oppgjør med SK på landsmøtet i 1980.

Beretninga beskriver korrekt at det eksisterte en kraftig høyretendens i partiet. Landsmøtets vedtak om at «høyrefaren i partiet er et moderne-revisjonistisk høyreavvik» var også korrekt. Men det eksisterte samtidig en korrekt kamp i partiet mot «venstre»-linjer. I sosialismedebatten ble det framført riktig kritikk av feilaktige syn i partiet på demokratiet under sosialismen. Det kom bl.a. til uttrykk i kritikk av standpunkter framført av Per Lund. Det ble framført riktig kritikk av «Komintern-tradisjonen». Disse standpunktene har vunnet fram i partiet foran dette landsmøtet, og kommer til uttrykk i flertallsforslaget til nytt prinsipp-program. Mange av dem som framførte høyrelinjer, kom samtidig med kritikk av partiets «venstre»-feil.

I kampen mot høyrelinjene og høyrefeila før forrige landsmøte ble det gjort «venstre»-feil i behandlenga av kader. Folk ble urettvist plassert i båser, og det ble retta «harde slag» mot personer som hadde andre meninger enn partiledelsen. Dette førte til at «frontlinjene» ble frosset fast slik at diskusjonene ikke ble så fruktbare som de kunne ha blitt, til store personlige motsigelser, og til at folk som ikke burde ha gjort det, forlot partiet. Falt mot 10 prosent, 2 prosent avholdende

Organisasjonsrapport

Sentrale trekk ved utviklinga av partiorganisasjonen ble lagt fram for landsmøtet, med påfølgende spørsmål og kommentarer.

Det viktigste fra denne rapporten, som kan offentliggjøres på denne måten, legges fram her:

1) Medlemstallet i partiet sank ca. 20 prosent i landsmøteperioden. Denne nedgangen fordelte seg med ca. 10 prosent på hvert av de 2 første åra. Fra årsskiftet 1982/83 har medlemstallet stabilisert seg. Ca. 4 års medlemsnedgang (fra vinteren 1979) er altså nå avløst av 1 ½ år med «status quo» (utviklinga høsten 1984 er det ennå ikke sikre tall på).

2) Perioden med medlemsnedgang skyldes først og fremst svært lav rekruttering til partiet i denne perioden (gjennomsnittlig ca. ⅓ av rekrutteringsraten i perioden 1975—78 og rundt ½ av raten i perioden partistiftelsen — 1975). Bortsett fra perioden høsten -79 — sommeren -81, har ikke utmeldingsraten vært noe særlig over «normalen». Sjøl i den nevnte perioden var den godt under halvparten av innmeldingsraten i 1976—78. Fra høsten 1982 av er rekrutteringa svakt stigende, ogd et er dette som gjør at medlemsnedgangen nå er stoppa.

3) *Arbeiderandelen* i partiet har vært stort sett stabil (rundt 40 prosent) siden årsskiftet 1979/80. *Industri-arbeiderandelen* synker sakte men sikkert (fra over 30 prosent i 1977 til knapt 25 prosent rundt forrige landsmøte, til ca. 16 prosent pr. 1.1.84).

Småborgerskap-andelen har vært ganske stabil i landsmøteperioden: vel 54 prosent rundt forrige landsmøte og knapt 53 prosent 1.1.84. Det lavere småborgerskapet øker på bekostning av høyere småborgerskap (den siste gruppa er gått ned fra ca. 14 prosent til ca. 10 prosent i perioden). Gruppa studenter og elever har også vært ganske stabil: rundt 6—7 prosent i hele perioden.

4) *Kvinne*-andelen i partiet har også vært stabil i perioden (40—41 prosent). Den viser en svak stigning nå. Høyeste kvinneandel partiet har hatt er 45 prosent, på slutten av topp-rekrutteringa i 77—78.

5) Alderssammensetning (pr. 1.1.84):

18—25 år: 5 prosent

26—35 år: 72 prosent

36—50 år: 22 prosent

over 50 år: 1 prosent

Dvs. «gjennomsnittsledermedlemmet» er 31—32 år. Siden det har vært svak rekruttering i landsmøteperioden, så har gjennomsnittsalderen økt fast hvert år. Gruppa av nyrekruttede trekker imidlertid alderen nedover. Ca. 17 prosent av de rekruttede i siste kampanje var i alderen 18—25, og 32 prosent av sirkeldeltakerne var i denne alderen.

6) Andelen av *faglige lag* har vært nokså konstant i perioden (rundt 40 prosent). Det samme gjelder andelen *boliglag*. Andelen by/bygdslag (med ansvar for en hel kommune) har økt litt, mens andelen spesiallag (fronter o.l.) har minsket tilsvarende.

Den viktigste endringa i lagsstrukturen er at vi har fått færre reine *arbeidsplasslag*, de er redusert med nesten ⅓. Dette henger først og fremst sammen med nedgangen i *industri-arbeiderandelen*. Mange av arbeiderne i partiet ellers ser ut til å være spredd på ulike arbeidsplasser, i større grad enn hva industriarbeiderne var/er. Lagsutviklinga har vært mindre spontan enn hva som delvis har vært antatt, men i større byer fins endel medlemmer som er organisert etter «gammel vane», til tross for flytting/skifte av jobb o.l.

7) Rapporten gikk til slutt tilbake til de to første punktene tok opp, og understreket at materialet fra vervearbeidet det siste året viste at det er gode muligheter for å kunne følge opp stabiliseringa av medlemstallet med en ny *økning* i medlemstallet. At dette rekrutteringspotensialet også peker i retning av bedre klasse-sammensetning, økt kvinneandel og forynging av partiet. Dette må være en utfordring for den rekrutteringskampanja som nå settes igang.

III Prinsipp-programmet

Prinsipp-programmet fikk ei omfattende behandling på landsmøtet. Det var kommet inn mange forslag gjennom distriktskonferansene, og mange ble fremma på selve landsmøtet. Møtet gjennomførte et utall av avstemninger. For første gang i partiets historie har vi et prinsipp-program som er vedtatt ord for ord av landsmøtet, og der ingenting er «oversendt redaksjonskomiteen for endelig utforming».

Når dere får dette bladet, er prinsipp-programmet kanskje i handelen allerede. Dere kan sjøl lese hvordan det endelige resultatet ble. Her skal vi likevel redegjøre for noen av avstemningene, slik at dere får et inntrykk av hvordan kampen om de omstridte punktene sto på landsmøtet.

Landsmøtet stemte først over hvilke forslag som skulle legges til grunn for behandlingen. Disse avstemningene fikk følgende utfall:

Til helheten

Følgende forslag ble satt opp mot hverandre:

A. «Prinsipp-program-komiteens forslag (det grønne heftet som ble utgitt i vår) legges til grunn.»

B. «Alle mindretallsforslag i det grønne heftet legges til grunn.»

Forslag A ble vedtatt, forslag B fikk 4 prosent, 4 prosent avh.

Til kap. 5, sosialismekapitlet

Følgende forslag ble satt opp mot hverandre:

A. «Flertallets forslag til kapittel 5 legges til grunn.»

B. «Mindretallets (Kjersti Børresen) forslag til kapittel 5 legges til grunn.»

Forslag A ble vedtatt, forslag B fikk 8 prosent, 2 prosent avh.

Til spørsmålet om et eget kapittel om opportuniste/revisjonisme

Følgende forslag ble satt opp mot hverandre:

A. «Det utarbeides ikke noe eget kapittel om revisjonisme.»

B. «Foreslår at kapittel om opportuniste (det som kalles «alternativt kapittel 6» bakerst i det grønne heftet) kjem inn som eige kapittel.»

Forslag A ble vedtatt, forslag B fikk 33 prosent, 10 prosent avh.

Til hvordan kvinnespørsmålet skal behandles i programmet

Følgende forslag ble satt opp mot hverandre:

A. «Siri Jeitland og Jorun Gullhaugen (tidligere offentliggjort i Røde Fane) legges til grunn.»

B. «Foreslår 4.4.1. fra Ellen Aaserud og Gerd Arntsen (tidligere offentliggjort i Klassekampen) legges til grunn for kvinnespørsmålet i kap. 4.»

Forslag A ble vedtatt, forslag B fikk 15 prosent.

Etter at forsamlinga hadde vedtatt hvilke forslag som skulle legges til grunn for behandlinga, ble det adgang til å reise endringsforslag til disse. Det vil føre altfor langt å redegjøre for alle disse endringsforslaga og avstemningene over dem. Derfor bare noen stikkord om behandlingen av de enkelte kapitlene:

Kap. 1 — Imperialismens siste tid på jorda

Helheten i kap. 1 ble enstemmig vedtatt.

Kap. 2 — Løysinga: sosialisme og kommunisme over heile verda

Helheten i kap. 2 vedtatt med 2 prosent avholdende.

Kap. 3 — Kampen mot supermaktene og krigen

Diskusjonen før landsmøtet har i hovedsak dreid seg om to ting:

— Om det kan tenkes andre faktorer enn sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene som kan hindre verdenskrigen mellom Sovjet og USA.

— Hvordan fredsrørsla skal behandles i programmet.

Til det første:

I prinsipp-programkomiteen som utarbeida det grønne heftet, reiste Eivind S følgende forslag: «Avsnitt 3.2.2. avsluttes slik: Den imperialistiske omfordelingskrigen mellom USA og Sovjet kan bare hindres ved sosialistiske revolusjoner i supermaktene sjøl.»

Forslaget til Eivind S ble overhodet ikke reist på landsmøtet, og fikk følgelig ingen stemmer.

Derimot ble følgende forslag fremma:

«Rivaliseringen mellom supermaktene USA og Sovjet er i dag kilde til en 3. verdenskrig. Faren for en slik krig vil være til stede i større eller mindre grad så lenge denne rivaliseringa pågår. Skiftende styrkeforhold mellom supermaktene kan utsette krigen, men ikke fjerne krigsfaren. Denne tredje imperialistiske verdenskrigen kan bare hindres ved at styrkeforholdet mellom USA og Sovjet endres varig, dvs. at den ene, eller begge supermaktene mister posisjonen som supermakt. Allment har en tredje verdenskrig blitt mer sannsynlig i de siste 10 åra.»

Falt mot 12 prosent

Til behandlinga av fredsbevegelsen:
Nytt forslag til pkt. 3.3.4 ble vedtatt. Dette har stått i Klassekampen. Helheten i kapittel 3 ble vedtatt mot 6 prosent.

Kap. 4 — Kapitalismen i Noreg

Her ble det vedtatt et helt nyskrevet forslag, som følger strukturen og det politiske hovedinnholdet i forslaget fra Steigan/ Magdahl som ble utsendt i sommer (gult stensilhefte). Kvinnepunktet i kap. 4 er en utvida og omarbeida utgave av Siri Jøss/Jorun Gundersens forslag. Det er dessuten kommet inn et nytt punkt om homofil kamp.

Helheten i kap. 4 ble vedtatt med 2 prosent avholdende.

Kap. 5 — Sosialistisk revolusjon i Noreg

Dette er i særklasse det mest diskuterte kapitlet i programmet. Det var også her det ble reist flest endringsforslag. Debatten har i hovedsak dreid seg om arbeidsdelinga under sosialismen, om det er nødvendig med et byråkrati og hvordan en skal hindre at dette utvikler seg til en ny, herskende klasse, om forholdet mellom produktivkrefter og produksjonsforhold

og om hvordan arbeiderklassen skal organisere seg som herskende klasse.

Denne debatten fortsatte også på landsmøtet. Landsmøtet foretok en del endringer i forhold til den «grønne heftet», for å styrke den sida som dreier seg om massebevegelsen og kampen på grunnplanet, betydninga av arbeiderklassens og det arbeidende folkets organisering. Bl.a. ble andre avsnitt av pkt. 5.1.3. «Revolusjonens fyrste oppgaver», endras(lagt fram i KK).

«Dette krev:

- at den revolusjonære masserørsla styrter den gamle statsmakta og oppretter ei ny revolusjonær statsmakt.
- at det blir skipa ei ny revolusjonær regjering med brei støtte i arbeiderklassen og folket og organisasjonane deira.
- at all borgarleg og imperialistisk militærmakt oppløyses og erstattes av ei ny folkeleg og sosialistisk våpenmakt.
- at revolusjonen bryt ned det gamle statsbyråkratiet og erstatter det med ein stat bygd på dei revolusjonære maktorgana som har utvikla seg gjennom kampen
- oppretting av eit revolusjonært demokrati for det arbeidande folket, med former for arbeidarkontroll i økonomi og stat.
- at revolusjonen sikrar Noregs økonomiske, politiske og monetære sjølvstende.»
- at den sosialistiske staten sipar ein dominerande sosialistisk sektor i økonomien. Planøkonomien utviklast gjennom demokratiske diskusjonar. Målet må vere at produksjonen skal styrke sosialismen og betre folks liv.»

Videre ble vedtatt inn i programmet som et nytt punkt (punkt 5.5.7)

Arbeidarmakt på verksemdene

«Ei sterk kollektiv arbeidarmakt på arbeidsplassane spelar ei viktig rolle for utviklinga av sosialismen på tre måtar:

- for å frigjere initiativ, slik at produktivkreftene kan verta raskt utvikla på grunnlag av ein riktig statsplan for økonomien.
- for å utvikla arbeidarkontrollen av staten nedanfrå.

- for å gje arbeidarane røynslar og den basis dei treng for å kjempa seg til meir og meir direkte makt i heile samfunnet.

Ut frå dette må:

- Arbeidarforsamlingar ha den avgjerande makta på arbeidsplassane innanfor ramma av statsplanen. Dei tar dei viktigaste avgjerdene og godkjenner og avset leiarar i verksemdene.
- Arbeidarane må i langt større mon enn i dag ta del i organiseringa av produksjonen. Det vert danna grupper som sameiner teknisk/administrativ kompetanse med røynslar frå produksjonen. Det vert jobbrotasjon — også på tvers av skillet mellom administrasjon og produksjon.
- Samstundes som det vert kjempa hardt mot å setja kortsiktige særinteresser over dei langsiktige klasseinteressene, må arbeidarane kjempa mot overgrep frå styresmakter.
- Dei folkevalgte forsamlingane i samfunnet må setjast sammen slik at representantar valt og kontrollert frå arbeidsplassane får ein viktig plass ved sida av representantar for geografiske område.»

Dette punktet kommer som tillegg til det som er pkt. 5.5.7 i det «grønne heftet»: *«Arbeidarkontroll over administrasjonen»*.

Som eksempel på et endringsforslag som *ikke* ble vedtatt, kan nettopp en endring til punktet «arbeidarkontroll over administrasjonen» trekkes fram. Dette forslaget lyder slik:

«Overskrift: *Arbeidarklassen må ha makt over og styring/kontroll av dei valde statsleiarane.*

For å undertrykkje fleirtalet og setje sine interesser ut i livet er borgarskapet avhengig av å bruke eit svært og mektig byråkratsjukt. Arbeidarklassen har ikkje bruk for eit statsapparat som er organisert slik. Borgarlege byråkratar/administratarar som er spesialtrene i forvaltning av borgarskapet sine interesser må ut av alle maktposisjonar.

Det meste av nødvendig administrasjonsarbeid vil kunna utførast av arbeidsfolk sjølve. Det vert også i dag utført av vanlege statsstilsette arbeidarar/lågare

funksjonærar. Arbeidarklassen vil likevel trengje spesialutdanna folk, også i statsapparatet.

Det vil så lenge arbeidsdelinga finns vere funksjonar i statsleiinga som ikkje let seg kombinere med det å vere arbeidar.

På same vis som i produksjonen vil denne arbeidsdelinga leggje grunnlaget for eit sjikt som raskt kan tilkjempe seg statsmakta om det ikkje ligg under direkte styring og kontroll av arbeidarklassen.

For å hindre ein framvekst av nytt borgarskap, og for å byggje ned heile grunnlaget for eit byråkratiske sjikt, må følgjande tiltak setjast ut i livet:

Alle statsleiarar må vere valde og avsettelege til ei kvar tid. Dei skal ha vanleg arbeidarlønn, og delta i produksjonen med jamne mellomrom. Arbeidarar og kvinner har forrang til slike stillingar. slike posisjonar må aldri bli «attraktive» med personlege føremoner. Ein må tilkjempe størst muleg rotasjon.

Skillet mellom besluttande og utøvande myndigheit må brytast ned.

Erfaringar frå tidlegare sosialistiske land tilseier at spørsmålet om korleis arbeidarklassen skal halde på, og styrke, makta over staten *trass* i arbeidsdelinga, kanskje er det aller største problemet arbeidarklassen står overfor.»

Dette forslaget falt mot 6 prosent.

Helheten i kap. 5 ble vedtatt mot 6 prosent, 2 prosent avh.

Kap. 6 — Utviklinga av klassekampen under kapitalismen

Helheten i kap. 6 vedtatt mot 2 prosent, 2 prosent avholdende.

Kap. 7 — Den internasjonale kommunistiske rørsle

På punktet om vurderinga av Stalin ble forslaget fra flertallet i prinsipp-programkomiteen vedtatt med mindre endring. Forslaget fra Eivind St (side 79 i det grønne heftet) ble reist og falt med 15 prosent for, 2 prosent avh. Svein L (side 79—80 i det grønne heftet) ble reist og falt med 12 prosent for, 2 prosent avh.

På punktet om kulturrevolusjonen i Kina ble forslaget fra flertallet i prinsipp-programkomiteen vedtatt. Forslaget fra

Eivind S' (side 80—81 i det grønne heftet) ble reist og falt mot 15 prosent for, 2 prosent avh.

Helheten i kap. 7 vedtatt med 1 avholdende stemme.

Kap. 8 — Arbeidernes kommunistparti (marxist-leninistene) i Noreg

Helheten i kap. 8 enstemmig vedtatt.

Prinsipp-programmet som helhet

Helheten vedtatt med 1 avholdende stemme.

IV Vedtektene

Til dette landsmøtet var det som kjent ikke lagt opp til noen full gjennomgang av vedtektene. Dette gjenspeilte seg også i at det kom inn relativt få forslag til vedtektene fra partiavdelingene. Vedtektene hadde heller ikke vært store punkter på delegatkonferansene.

Utifra dette behandla landsmøtet vedtektsforslag på noen begrensa områder, i tråd med de sakene som var blitt reist i den tidligere partibehandlinga.

Vedtektsdebatten dreide seg i hovedsak om følgende områder:

— Forholdet mellom AKP(m-l) og ungdomsforbunda (§§ 19, 20 og 21).

— Vedtektene og kvinnemishandling

— Kjønnskvotering.

Følgende *vedtak* ble fatta:

1) Alle vedtektsendringer må vedtas med kvalifisert flertall. (Enst.)

2) Vedtektskomiteens innstilling til §§ 19, 20 og 21 ble vedtatt tatt opp under ett.

Innstillinga — som følger nedenfor — ble *vedtatt mot 2 prosent og 4 prosent avh.*

a) § 20, 1. ledd (Om at RU/NKS' styrer er underordna partiets styrer på samme plan) opprettholdes.

b) § 19, 1. ledd, 2. setning, endres til: «Rød Ungdom og NKS kjemper for partiets politikk og for å vinne oppslutning om den kommunistiske bevegelsen blant den arbeidende og studerende ungdommen.»

c) § 20, 2. ledd: det som står etter kommaet («men ikke slik...») strykes.

d) § 20, 4. ledd: 1. setning endra til: «Rød Ungdoms og NKS' ledende or-

ganer og grunnorganisasjoner skal ha gode og nære forbindelser med partiorganene på alle plan, ... osv. som før.

e) § 20, 4. ledd:

2. setning endres til: «Partimedlemmene i ungdomsforbunda må bekjempe alle tendenser til å ta lett på forbindelsene med partiorganisasjonene, til at ungdomsforbunda adskiller seg fra partiet, til å vurdere AKP(m-l), Rød Ungdom og NKS som parallelle organisasjoner osv.»

f) § 20, 5. ledd: Siste setning strykes.

g) § 21, 3. ledd: De 2 første setningene endres til: «Partiets ledelse av ungdomsforbunda må bygge på et godt samarbeid mellom partiets styrer og ungdomsforbundas styrer på samme plan. Partiets organer fra sentralkomiteen og nedover må ta initiativ til felles politiske diskusjoner, utveksling av informasjon og samordning av arbeidet der det er naturlig, styrene mellom. De må ikke drive utidig dirigering av og innblanding i ungdomsforbundas anliggender.»

Deretter følger som før, f.o.m. «partiet må særskilt ta seg av studiearbeidet, ...» osv.

h) § 21, siste leddet: Følgende strykes fra siste setning: «og likeberettiga»...

Etter dette ble det reist forslag om å endre det som § 20, 1. ledd tar opp, til bare å omfatte RU og NKS sine sentralstyrer (dvs. ikke gjelde for lokal- og distriktsplanet).

Dette ble nedstemt, med 23 prosent for og 2 prosent avholdende.

3) Forslag om at fullt navn skal brukes ved omtale av Rød Ungdom (ikke forkortelsen RU). (Enst.)

- 4) § 3, pkt. 1), siste setning endres til: «Kjempe mot reaksjon og imperialism, for demokrati, nasjonal frigjøring, kvinnefrigjøring, sosialisme og kommunisme. (Enst.)
- 5) § 3, inn som nytt ledd f): «Kjempe mot kvinnediskriminering i partiet» (enst.)
- 6) Det ble reist to ulike forslag til hvordan vedtektene skulle formulere seg i forhold til kvinnemishandling. Det som ble vedtatt — mot 8 prosent — var: For det første at det skulle inn en 2. setning i det vedtatte nye pkt. 3f): «Kvinnemishandling er uforenelig med partimedlemskap». Deretter, at § 4, 1. ledd skal lyde: «Når partimedlemmer bryter partidisiplinen, oppfører seg ukameratslig og i strid med AKP(m-l)s linje fører fram anti-kommunistiske standpunkter utda, krenker massenes interesser, driver kvinnemishandling, eller på annen måte skader partiet, har partiets organer rett til ...»
- 7) § 5, 2. ledd: ny setning på slutten, slik at leddet avsluttes slik: «... som kan ta ledende oppgaver både i og utafor partiet. Dette krever særegne tiltak for fostring av kvinner.» (Enst.)
- 8) § 11, 1. avsnitt ny setning: «Minst 50 prosent av sentralkomiteens medlemmer skal være kvinner»
Vedtatt mot 9 prosent
- 9) § 12, nytt 3. avsnitt: «Minst 50 prosent av distriktsstyrets medlemmer skal være kvinner»
Vedtatt mot 8 prosent og 4 prosent avh.
- 10) § 13, siste avsnitt endres til: «Ellers gjelder de samme reglene for underdistrikter som for vanlige partidistrikter, med unntak av bestemmelsene om godkjenning av innkalling til distriktsmøte under § 7» (enst.)
- 11) Som et eget vedtak, om praktiseringa av kvoteringsreglene i §§ 11 og 12, ble følgende *vedtatt, med 6 prosent avh.*: «Reglene skal praktiseres som norm for valg i partiet. Landsmøtet er klar over at det i unntakstilfeller kan oppstå problemer med gjennomføringen av denne normen. Eventuelle unntak fra normen må oppfattes som midlertidige.» (Dette er altså ikke et vedtak om vedteksttekst.)
- 12) § 7. Inn som 2. setning i ledd 6, slik at dette leddet lyder: «Stemmerett på landsmøte og distriktsmøte har bare valgte delegater. Ingen partiorganer eller organisasjoner kan binde delegaters stemmegiving i noe forum der de deltar som delegater...» osv. som før (Enst.)
- 13) §§ 8, 11, 12, 16 og 23: «formann» byttes ut med «leder». (enst.)
- 14) § 2: 2. ledd, 2. og 3. setning endres til: «I prøvetida skal kandidatmedlemmet bli bedre kjent med partiets vedtekter og program, og få hjelp av partiet til dette. Samtidig skal partiet bli bedre kjent med kandidatmedlemmet, om det fyller krava til partimedlemskap.»
Videre endres 4. ledd, 2. setning til: «Der kandidatmedlemmet av skjellig grunn har vært hindret fra å vise om det fyller krava til medlemskap, eller...» osv. som før (Enst.)

V. RVs framtid

Innstillinga fra sentralkomiteen, lagt fram i TF jan. 84, ble *vedtatt mot 7 prosent*.

VI Øvrige vedtak og resolusjoner

- 1) SK fikk mandat til å uttale seg om aktuelle politiske spørsmål i forbindelse med offentliggjøringa av landsmøtet. (Disse er bl.a. lagt fram i Klassekampen)

6 prosent mot, 2 prosent avh.

- 2) Følgende forslag ble oversendt nye SK uten realitetsbehandling av Landsmøtet:

— at SK må sende ut mer informasjon om de utmeldte til partiorganisasjonen.

— om det videre arbeidet med å utvikle kvinnedebatten.

— om den aktuelle politiske situasjonen

— uttalelse til partiet (om bånd mellom partiet og massene mm)

— om landsmøtenes lengde

— om alkoholbruk på partiarrangementer

- 3) Når det gjaldt etterbehandlingen av landsmøtet, ble det *enstemmig* vedtatt at SK skulle lage referat på grunnlag av protokollen og at andre forslag om etterbehandlingen skulle legges ved til saksbehandlingen.

- 4) Det ble *enstemmig* vedtatt å innkalle en samekonferanse i kommende landsmøteperiode.

- 5) Det ble vedtatt en uttalelse om hvordan den videre diskusjonen omkring den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie skal føres i partiet

2 prosent mot. Denne vil bli referert ved neste høve.

- 6) Landsmøtet støtta hovedinnholdet i en kvinners resolusjon, som SK fikk ansvaret med å gjøre helt ferdig.

4 prosent mot.

- 7) Vedtak om eksistensen til studentforbundet — gjengitt her — *enstemmig vedtatt*:

«Landsmøtet i AKP ser NKS som ei viktig politisk kraft på de høyere lærestedene i dag. Vi er klar over at NKS sliter med store problemer og jobber under vanskelige vilkår. Sjøl om tilbakegangen i medlemstallet foreløpig er stansa opp betyr dette på

ingen måte at NKS' videre eksistens er sikra. Landsmøtet vil imidlertid uttrykke sitt ønske om at det fortsatt skal finnes et kommunistisk studentforbund på de høyere lærestedene og vil etter beste evne bidra til at så kanskje. Dette innebærer bl.a. at det må utvikles konkrete retningslinjer for partimedlemmer som studerer og sikre at disse knyttes til NKS dersom ikke spesielle forhold tilsier noe annet. Det betyr videre at AKP(m-l) må se NKS som en del av ml-bevegelsen i Norge og etter beste evne arbeide for å overholde sine forpliktelser til ungdomsforbunda jfr. vedtektene.»

- 8) Vedtak om ungdomsarbeidet — gjengitt her — *enstemmig vedtatt*.

«Beretningen oppsummerer at sjøl den begrensa planen for ungdomsarbeidet som ble vedtatt, ikke er oppfylt. Landsmøtet oppfordrer nye SK til å prioritere ungdomsarbeidet høyere, for å sikre at noe blir gjort.

Høyere prioritering av ungdomsarbeidet skal ikke føre til at partilaga får en ny kollektiv oppgave. Det er langt mer effektivt at enkelte partimedlemmer får i hovedoppgave å støtte ungdomsorganisasjonenes lag i sitt område. Det innebærer å gjøre undersøkelser, å lede videregående studiesirkler, og å hjelpe NKS- og Rød Ungdom-styrene med å planlegge og oppsummere arbeidet sitt.

Arbeidet må følge Rød Ungdoms prioritering av de videregående skole- ne, med spesiell vekt på gymnasene, og NKS' prioriteringer.

Partilaga må sørge for at eksternt arbeid som valgkamp, 8. mars, 1. mai og åpne møter også rettes inn på ungdommen. Dette har i praksis vært ungdomsforbundas eneansvar, og slik kan det ikke fortsette.

Det må sikres regelmessig og fast kontakt mellom partiets SK, distriktsstyrer og ungdomsorganisasjonene. Distriktsstyrene og SK må gi ungdomsorganisasjonene hjelp til å planlegge og oppsummere arbeidet sitt.

Mange partimedlemmer har kontakt med unge sympatisører. Denne ungdommen trengs i NKS og Rød Ungdom. Partiet må sette ungdomsorganisasjonene i kontakt med unge sympatisører, eller verve ungdommen direkte til NKS og Rød Ungdom.

9) Vedtak om Militærprogrammets status og det krigsforberedende arbeidets plass — gjengitt her:

1. AKP(m-l) vedtok et militærpolitisk program i 1979 og stadfesta dette på landsmøtet i 1980. Et sentralt element i dette programmet har i perioden vært gjenstand for skarp diskusjon og kritikk. Militærprogrammet siterer Maos korrekte sammenfatning: «Enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen.» Men i den påfølgende utlegninga av dette låses forestillingen til ett eneste mulig krigsforløp og utelukker prinsipielt at noe annet enn «seierrike sosialistiske revolusjoner i begge supermaktene» kan forhindre denne konkrete omfordelingskrigen. Landsmøtet i 1984 sier seg enig i den kritikk at den utlegninga ikke er materialistisk men deterministisk.

2. Landsmøtet vil samtidig fastslå at verken denne feilen eller vurderinger og formuleringer som vi i dag ville laget annerledes gjør det riktig å omskrive eller omstøte militærprogrammets status. Militærprogrammet framstiller korrekt partiets syn og prinsipiell e holdninger til nøkkel-spørsmål som supermaktens krigsforberedelser, folkekrigens vei, folkevæpning og verneplikt for kvinner. Derfor vil Landsmøtet 1984 stadfeste Militærprogrammets fortsatte gyldighet.

3. Militærprogrammet slo korrekt fast at vi må legge ned et omfattende politisk og organisatorisk arbeid for å forberede både partiet og massene på det tilfellet av at vi vil stå overfor krig og okkupasjon. Vi er nå i en strategisk periode der hovedoppgave er å forberede en sosialistisk revolusjon. Samtidig vurderer vi det slik at denne perioden sannsynligvis blir avbrutt av en okkupasjon. Denne situasjonen stiller et ekstra sett med krav til vår

strategi. Politisk må bærebjelkene i vår militærpolitikk — som forsvar av sjølråderetten, anti-imperialistisk solidaritet, folkekrig integreres i vår politikk på sentrale felter som faglig arbeid, parlamentarisk arbeid, kvinnearbeid o.l. Denne situasjonen stiller også spesielle krav til vårt organisasjonsarbeid som nå gis høy prioritet. Med disse strategiske perspektiver på arbeidet vårt avgrenser vi oss mot de som ut fra et deterministisk syn på krigen vil prioritere ned alle andre oppgaver enn de som kan defineres som «å reise partiet på krigsfot». Ei slik lije vil være ødeleggende såvel for motstandskampen som for kampen for sosialismen. På den annen side vil vi også gå imot det som i dag er et større avvik i partiet: Tendensen til å undervurdere krigsfaren, ikke se at den faktisk er større i dag enn da Militærprogrammet ble skrevet, og at en nedprioritering av dette arbeidet vil kunne påføre oss katastrofale skader. Arbeidet med dette feltet må opprioriteres.

Uttalelsen fram til siste setning ble vedtatt *med 8 prosent avholdende*.

Siste senting ble vedtatt *mot 12 prosent og 2 prosent avh*.

10) Om partiets jobbing med anti-rasisme og innvandrerspørsmål — gjengitt her — vedtatt *med 2 prosent avholdende*:

Vi mener at partiet har et stort avvik i dette spørsmålet.

1) Partiet er ikke ledende når det gjelder å utvikle linjer i spørsmålet.

2) Anti-rasistisk arbeid generelt, og arbeid i fagbevegelsen spesielt gjennomsyrer ikke partiets arbeid.

Til 1): I dag har årvåkenheten i opinionen mot rasismen økt kraftig i forhold til for 4 år siden. Arbeidet mot rasismen har kommet opp på et høyere nivå. Det har blitt allment godtatt at vi har et problem med rasisme i Norge. Dette har skjedd samtidig som rasismen har utviklet og manifestert seg tydeligere enn før. I denne situasjonen er det alvorlig at partiet ikke er i stand til å utvikle politiske linjer, og at ledende organer ikke tar noe initiativ i den anti-rasistiske kampen.

Til 2: Vi mener det er et utslag av høyre-opportunisme i partiets arbeid at anti-rasismen blir feid under teppet i situasjoner der det hadde vært naturlig å ta opp dette spørsmålet. Det området hvor denne feilen får mest alvorlig utslag, er i det faglige arbeidet, og er et uttrykk for en manglende forståelse for den strategiske betydninga av enhet mellom ulike nasjonaliteter i arbeiderklassen i Norge. Det er i arbeiderklassens interesse å slå tilbake alle agrep mot innvandrere som gruppe. Derfor er det en viktig oppgave for kommunister i fagbevegelsen å slåss for:

— opphevelse av innvandringsstoppen

— stemmerett ved stortingsvalg

— å slå tilbake ideen om at innvandrere representerer en trussel mot arbeidsplassene.

At kommunister også skal slåss for rene innvandrerkrav som går på velferd og demokrati må være en selvfølge.

11) Pålegg til nye SK om å lage en offentlig uttalelse i tråd med forslaget om anti-rasistisk arbeid (jfr. pkt. 10). Vedtatt mot 2 prosent og 15 prosent avh.

På vei til "et sted i Norge"

VI Valg av ny sentralkomit 

F r de endelige valga i plenum, ble valget av ny sentralkomite behandla i gruppediskusjoner.

Valgkomiteen hadde gått gjennom et stort antall kandidater, på bakgrunn av nominasjoner fra partiorganisasjonen og forslag reist på landsmøtet. En foreløpig innstilling fra valgkomiteen ble lagt fram ca. midtveis i landsmøtet, som grunnlag for gruppediskusjonen og for at endringsforslag skulle kunne leveres inn i god tid.

Gruppene ble, utenom   ta stilling til kandidater, bedt om   ta stilling til to standpunkter som valgkomiteen hadde lagt til grunn for sitt arbeid.

For det første: At sentralkomiteen *ikke*

skulle settes sammen etter «representasjonsprinsipp», hvor ulike politiske standpunkt skulle få «sine» kandidater representert. Dette innebar ikke noe krav om at kamerater skulle stå på flertallssynet i alle spørsmål. Men det innebar at en gikk imot at det var noe argument for innvalg at en kamerat representerte et spesielt yn som det var viktig «fikk plass» i SK.

Partiets ledelse skulle være en kampledelse, som gikk i spissen for   sette partilinja ut i livet, ikke først og fremst et diskusjonsforum.

For det andre: Det var diskvalifiserende for   sitte i partiets øverste ledelse   forsvare standpunkt om at det er rett   aksjonere mot partip legg, sjøl om en er djupt uenig i p legga. Dette kom opp i

forbindelse med at partikamerater fra Vestfold, som hadde vært med på — og fortsatt forsvarte — KK-boikotten 1. mai (se TF for okt. 84) ble vurdert til SK.

Når det gjaldt begge disse standpunktene, var det stor enighet blant delegatene i valgkomiteens vurderinger.

Valga ble gjennomført ved at valgkomiteens endelige forslag ble lagt fram, og det ble gitt anlednig til   fremme alternative forslag. Det ble først reist forslag om et maksimumsantall på antall kamerater i SK. Dette ble *enstemmig* vedtatt. Deretter ble valga gjennomført for en og en kamerat om gangen.

Det ble reist motforslag ved ca.   av valga (i stor grad dreide dette sg om motkandidater som ble fremma flere ganger, mot ulike kandidater fra valgkomiteens innstilling). Ca. 2/3 av SK ble valgt *enstemmig*.

Valgkomiteens innstilling fikk flertall, med ett unntak, hvor en kamerat som var satt opp på varaplass ble valgt inn i stedet. Utenom i dette tilfellet, og ved et par til, ble alle øvrige valg, hvor det var motkandidater, avgj rt med over 74 flertall.

Ved valga på varamedlemmer til SK ble valgkomiteens innstilling vedtatt, også her med ett unntak. (Dessuten ble kameraten som ikke ble valgt til SK, fra valgkomiteens innstilling, valgt inn på den «ledige» vara-plassen etter vedkommende som ble valgt inn i SK).

Som offentliggj rt tidligere er 50 prosent av det nye SK arbeidere og 50 prosent er kvinner. Videre er nesten halvparten av komiteemedlemmene nye.

Tom side

Innhold:

Leder	s. 2
Landsmøtets dagsorden	s. 2
I. Konstituering	s. 3
II. Beretning	s. 3
Utdrag fra beretningsforedrag	s.3
Vedtak om beretninga	s.10
Organisasjonsrapport	s.13
(Økonomisk rapport skulle også vært med her , men pga kommunikasjonssvikt mellom forfatter og produksjonsledd kom det ikke med. Kommer i f.k. TF)	
III. Prinsippprogrammet	s.14
IV. Vedtektene	s.17
V. RVs framtid	<u>s.18</u>
VI. Øvrige vedtak og resolusjoner	s.19
VII. Valg av ny sentralkomite	s.22